

Hæftelser, som der er Tale om i § 1. Det kan neppe være Meningen. Jeg vil ogsaa hæfte min Opmærksomhed ved § 1, som siger, at den Fredskovspligt, som man retablerer, gaar forud for de privatretlige Hæftelser, der foreligger, altsaa Prioriteter. Jeg kan ikke tro, at man ved en Lovbestemmelse som denne ganske kan tilsidesætte Prioriteterne i en Skovparcel og bestemme: Her er en Hæftelse, som hedder Fredskovspligt, og den gaar forud for alle disse Hæftelser. Det kan neppe være rigtigt.

Naar jeg ser paa en Bestemmelse som den, der findes i § 3, som kort og godt siger, at „ved Salg af Skov maa intet paa Roden staaende Træ forbeholdes Sælgeren“, saa forekommer ogsaa dette mig at være en saa rigoristisk Bestemmelse, at jeg maa vægre mig meget ved at anerkende den. Forholdet har nemlig praktisk formet sig saaledes rundt omkring, at den Mand, som ejer en Skov, men sælger sin Ejendom, i al Almindelighed forbeholder sig Brændsel for et Aar eller maaske to, og det synes jeg ikke der er noget som helst at sige til. Manden er maaske en gammel Mand, som selv har plantet Træerne og set dem vokse op, og saa skulde han ikke have Lov til, naar han sælger sin Ejendom, at forbeholde sig Brændsel for et Aar eller to! Det forekommer mig at være en urimelig Bestemmelse, som man ikke kan have nogen Sympati for. Men Lovforslaget skal jo i Udvalg sammen med det andet, og der er derfor ingen Anledning til at hæfte sig saa stærkt ved Enkeltheder. Egentlig stærk Velvillie vil man forstaa, at jeg ikke nærer for Forslaget. Men det forhindrer ikke, at vort Parti vil være med til at underkaste det en velvillig Behandling.

Maa jeg om det andet Lovforslag gøre en enkelt Bemærkning. Der staar i § 1 nævnt alle de Skove, som skal underkastes Fredskovspligt, og jeg er ganske enig med den højtærede Landbrugsminister i, at de Skove, som hører under Staten, Kommuner o. s. v., underkastes Fredskovspligt. Vi er ikke uenige om, at man bør gøre alt, hvad der er muligt, for at opretholde vore Skove nogenlunde i samme Udstrækning som i Øjeblikket, saa at de ogsaa i Fremtiden i nogen Grad kan være ydedygtige. Men jeg hævder fremdeles, at man ikke maa glemme den Nødtilstand, der har været med Hensyn til Brændsel.

Det ærede Medlem, som talte for det konservative Folkeparti (Piper), gjorde jo opmærksom paa den Bestemmelse i § 3, der siger: „Er Fredskov ryddet eller borthugget“ . . . Jeg ved ikke, om dette kan

være den rigtige Form for den nævnte Bestemmelse. Thi hvad vil det sige, at Fredskov er ryddet eller borthugget? Jeg for mit Vedkommende ved ikke, om den Fredskovsforpligtelse, som har været gældende under det tidligere danske Styre, er blevet opretholdt under det tyske Styre. Hvis det har været Tilfældet, kan man tale om, at Fredskov er ryddet eller borthugget, men hvis det ikke er Tilfældet, synes jeg ikke, at man kan føre de Forhold, vi nu lever under, tilbage og oven i Købet træffe Straffebestemmelser overfor dem, som for Tiden sidder inde med de paa-gældende Skovarealer. Man henviser ganske vist i Bemærkningerne til en Forordning af 1784 — saa langt gaar det tilbage —, men man synes i denne Forbindelse at glemme, at siden 1784 har de sønderjydske Landsdele været under et fremmed Styre i 56 Aar. Jeg forstaa da ikke, hvorledes man i § 4 kan sige, at „Bestemmelserne i § 3 kommer ogsaa til Anvendelse paa Rydning, Forhugning eller Vanrøgt af Fredskov, der er sket i Løbet af de sidste 10 Aar inden nærværende Lovs Ikrafttræden“. Er det virkelig Meningen, at man for Sønderjyllands Vedkommende vil føre disse Forhold tilbage indtil 10 Aar fra denne Lovs Ikrafttræden? Det kan dog neppe være rigtigt. Jeg henleder blot Opmærksomheden derpaa. Det ærede Medlem, som talte for Venstre, (Hauch) har jo meddelt, at han vilde foreslaa Udvalgs Nedsættelse, og jeg skal derfor ikke komme videre ind derpaa.

Det Eftersyn, som omhandles i § 10 i dette Lovforslag, og som ogsaa findes omtalt i det andet Lovforslag, et forstligt Eftersyn, som skal foregaa under en af Landbrugsministeren beskikket forstkyndig Overledelse, kan jeg for mit Vedkommende kun hilse med Tilfredshed, thi derved vil, tror jeg, den Mistanke, man adskillige Steder nærer med Hensyn til Skovene og deres Drift, vise sig at være noget hen i det blaa. Jeg tror nemlig, som jeg sagde før, ikke saa meget paa, at nogle af vore Skove er mishandlede i meget stor Udstrækning. Jeg vil opfordre den højtærede Landbrugsminister til at indrette dette Eftersyn saa hurtigt som muligt, thi jeg tror, det vil kunne danne Grundlaget for en meget væsentlig Del af Kommissionens Arbejde. Jeg hilser det med Tilfredshed, og jeg tror ikke, det kan virke afskrækkende, selv om det skulde koste noget.

Vi skal, som sagt, for vort Partis Vedkommende være med til at underkaste Lovforslaget en velvillig Behandling, og jeg